Jummala lodud asjad innimesele õppetusseks.

Hilleli, ühhe Judarahwa targa õppetaja, jüngritte seas olli üks, Sabot nimmi. Keik tõ olli nenda temma wasta meelt, et hopis laiskusse ja holetusse peäle heitis. Agga Hillel olli temma pärrast murres, ja katsus nou, kuida tedda laiskusse kimbust peästa. Selle hea nou pärrast wõttis ta tedda ühhel päwal enneſe kaſa Himnoni orko, mis Jeruſalemma liggi. Seälſammas olli üks weelomp, täis ussa ja konne, mudda ja kõntſa. Said nemmad ſenna orko ſanud, heitis Hillel omma ſaua käest mahha, ja üttes: Puhkame ſiin teekäimiſeſt! Aga noormees panni ſedda immeks ja küſſis: Õppetaja! kas ſelle haiſewa weelombi äres? Eks ſa tunne et temmaſt ſurmahais touſeb? Tõſſi, poeg, wastas õppetaja: ſe weelomp on laiſa innimeſſe hinge kuio. Kes kannataks kül temma liggi jäda.

Siis wiis Hillel tedda ühhe jäätma peäle, kus muud ei kaswand kui kibbowitſo ja ohhakaid; agga need lämmataſid wilja ja keik tarwidusſe rohhud ärra. Seäl toetas Hillel omma ſaua peäle, ütteldes: Wata! ſe põld on Ma poleſt kül wägga hea, keikſuggu wilja innimeste tarwidusſeks kandma. Agga nemmad on tedda sõti jätnud, egga harri tedda mitte. Seſt ta nüüd ei kaswata muud kui määratumaid ohhakaid, kibbowitſo ja ſurma rohto, kelle al uſſidel ja maddudel ommad peſſad on. Enneſt näggid laiſa hinge, panne ſiin tähhele temma ello.

Se kõnne katsus Saboti ſüddame peäle. Häbbi olli temmal ſilmis, ja kahhetſeminne ſüddames, ning ütles: Õppetaja! mis ſa mind wiid niſugguſe kolleda, pärratuma kohta? Mään temmaſt hirmoga omma hinge ja omma ello luggu! Ag-